Ч. 19. Чернівцї, недїля дня 13. (26.) лютого 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятницї і недїлї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертае ся лише на попередже застережене. — Рекламациї неопечатанї вільнї від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:

на цїлий рік	20 К.	— с.
„ пів року	10 „	— „
„ чверть року	5 „	— „
„ місяць	1 „	70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платнї в Чернівцях.

Заграниця про галицко-польску господарку.

В прускім соймі знов прийшла сими днями на порядок дневний т. зв. „польска дискусия“, в якій польскі посли жалїли ся на пруску гакату. Мінїстер Райнбабен відповідаючи на їх виводи сказав між иньшим таке: „Супротив слів бесїдника, що Поляки вважають собі те за велику заслугу, що деинде є браком культури, мінїстер думае що по польскій сторонї повинні бути дуже осторожні з такими твердженями, бо инакше можна їм вказати на галицкі відносини. (Притакуваня). Читайте панове, що пишуть рускі письменники, а пізнаете там ідеальну польску господарку і довідаете ся, як Поляки гнетуть Русинів. Думаю, що Поляки супротив сего повинні бути троха скромнїйшими в закидах про гнет Поляків у нас“.

Розуміе ся, що се не мило було чути познаньским Полякам, яких годї винувати за подвиги галицкої мафії. Промінь сьвітла кинений на господарку галицких верховодів вразив дуже і їх самих. Те, що вони гноблять Русинів у Галичинї, їм чести не уймае, але що хтось посьмів на їх роботу натикнути, образило „шляхетский гонор“. І ось зібрала ся на раду парляментарна комісия „Koła“, але не потребувала ся вже тямити думаєм, бо виручив еї мінїстер справ заграничних Австриї (!) ґр. Ґолуховский, який із наведеного вислову Райнбабена зробив вмішуване до внутрішних справ австрийских, проти якого застеріг ся в диплёматичній дорозї. Ся акция змагала рівночасно й опрокинути справедливі замітки супроти галицко-польскої господарки.

Тепер стають ясними „здобутки“ австрийскої заграничної полїтики, коли еї задачию являе ся передовсїм оборона інтересів польских... Розуміе ся, що сеї справи годї було промовчати в першій лїнїї руській репрезентациї парляментарній. Акцию руского клюбу представляе его комунїкат так:

Руский клюб на нинїшнїм (четверговім) засїданю нараджував ся над промовою пруского мінїстра скарбу Райнбабена, виголошеною в прускім соймі і всї члени руского клюбу признали еї справедливою і опертою на фактах. Тому що мінїстер Райнбабен в своїй промові опер ся на жалобах, піднoшених рускими лїтератами, тож всї члени клюбу вказали на се, що протест, внесений против сеї промови ґр. Ґолуховским, буде уважати ся не тільки за занятє становиска супротив вмішуваню мінїстра чужої держави у внутрішні відносини сеї монархії, але також за dementi тверджень руских лїтератів про відносини в Галичинї. Клюб поручив тому свому голові п. Романчукови і членам Василеви Яворскому і Николї Васильковн, щоби звернули ся до президента кабінету бар. Ґавча і заінтерпелювали его в справі інтервенциї ґр. Ґолуховского в Берлїнї.

В виконаню сеї ухвали удали ся висше наведені посли до президента кабінету бар. Ґавча, до якого пос. Романчук виголосив слїдуюче запитане: Ваша Екселенциє! Нинїшні (четвергові) вечірні дневники подали вісь, що мінїстер заграничних справ ґр. Ґолуховский побив енерґічні кроки в Берлїнї з причини виводів мінїстра Райнбабена про відносини, пануючі в Галичинї. Тому, що подібні, тільки ще в більше катеґоричній формі висказані виводи, як заява пруского мінїстра просьвіти в вісімдесятих роках минулого віку, або мінїстра Подбельского в 1903 р., не склонили австрийского правительства до підношення яких небудь протестів, тому є близьким припущене, а кружить навіть така поголоска, що се Ваша Екселенция дав інїциятиву до сего кроку мінїстерства заграничних справ. А що мінїстер Райнбабен в своїй промові покликав ся виразно на голоси руских лїтератів, тому нема дїйсної причини до диплёматичних кроків і належить припускати, що через се вмішане також зовсїм вірне представлене руских писателїв про відносини в Галичинї мають бути здезавовані і в сей спосіб має прикрити ся поступоване ворогів Русинів в Галичинї. Русини почувають ся тим дуже дїткненими, тому приходять з просьбою о вияснене, в якім дусї і цїли наступило се вмішане?

Президент кабінету бар. Ґавч відповів: Інтервенция мінїстра заграничних справ ґр. Ґолуховского наступила по конференциях зі мною і в цїлковитім порозуміню з австрийским правительством. Інтервенция мае на цїли виключно застеречи ся против сего, щоби мінїстер чужої держави видавав осуд про внутрішні відносини другої держави, так само, як ми здержуемо ся від всякої такої критики, навіть від критики так близько обходячих нас і в наші сфери входячих угорских відносин. Інтервенция ґр. Ґолуховского не вдае ся в мерітум справи, яка викликa еї, отже не заняла жадного становиска анї супротив одної, анї другої сторони.

Збори „Народного Дому“ в Чернівцях.

(Дальше.)

До IV. точки порядку дневного себто до справи будови окремого приміщеня для бурси, якого потреба відчуває ся що раз більш диймаво, забрав голос як референт видїлу проф. А. Клим. Вибудувати окрему бурсу, якаб розуміє ся могла містити значну скількість бідної молодїжи треба раз тому, що дїтвора дуже ушкоджуе тепер дорогу будівлю „Нар. Дому“ а друге тому, що по перенесеню бурси до иньшого льокалю буде можна еї дотеперішне приміщене винаймити за значнїйшу суму, бо „Нар. Дім“ находить ся в осередку міста. Уступаючий видїл повів справу будови окремої бурси о стілько наперед, що рада міста Чернівцїв порішила відступити для неї площу 1300 m^2 біля мійского городу за цїну 1800 злр., хоч би серед иньших обставин треба би за неї заплатити яких 10.000 злр. Такий добрий оборот справи треба завдячити заходам надсов. В. Ясеницкого, д-ра Филиповича і віцеб. Ґреґора. Після зладженого кошторису буде будова бурси, якаб помістила меньш більш 150 хлопцїв із обох дотеперішних бурс „Народного Дому“ і „Руско-селяньскої, буде коштувати 40—45 тис. корон. На се одержить товариство від сойму 20 тис. субвенциї виплачуваної ратами, а решту мусить пожертвувати руска суспільність. Будова бурси, яку рішив видїл назвати ім. нашого буковиньского кобзаря О. Федьковича, повинна розпочати ся вже на весні, так щоби у вереснї найшла вже в нїй молодїж при-

---

Ірина К. М. Коралевичівна.

Маскарада.

Новеля з аристократичних кругів.

(Конець).

Та з малої дитини вщіплювана менї в кров кастовість приняла ся, я пересякла нею від стіп до голови, я стала була тогдї на скрізь аристократка — в поганім значіню сего слова. І в сам день тайних моїх заручин я з'уміла довести його до того, що він, цїлком забувшись, в ошалїню виявив менї свою любов... То було на офіцирськім балю, маскарадї, в такім самім зимовім городї.

Ґрафиня хвильку остановила ся. Очи Туркинї тепер звернені на неї, жарілu в півтїни як два таємничі огнї.

— Ось так, як я тепер перед вами, так він клячів тогдї перед мною, і слова, які він тогдї говорив, неначе від серця йому відривались... а я тогдї зі злобною усьмішкою, вказуючи на постать нареченого в другій сали, замітила з насьмішкою і злобою: „Ви для мене — за гарні; впрочім — трохи опізнились; ось там мій наречений ґраф Торн“, додала я з особливішим натиском. Він встав і хитаючись вхопив ся за віти найблизшого дерева. „То ви мене не любили“ — промовив на силу — „і тільки бавили ся! Правда — ґраф! і богатий... я за гарний... Простіть, якжеж я міг і думати... я, син сторожа... простіть, баронессо і прощавайте...“ Поклонив ся і вийшов. Від тогдї не бачила я вже його більше. І не знаю, що з ним стало ся, знаю тільки, що від тогдї неописаний жаль, невисказане горе огорнуло цїле мое житє. Аж тогдї почула я, як я его любила, коли втратила його на віки. Аж тогдї відчула я цїле мое нещасте і терпіла майже неустанно. Нераз цїлими ночами заливала ся горячими, кровавими сльозами з безмірної туги, з розпуки.

На хвильку ґрафиня зупинила ся, закрила личко руками.

— Ах! — кликнула нараз з вибухаючим болем — якби я його віднайшла, якби він мене ще міг любити, то якби він був і простим робітником, я покинула би все мое богацтво і паньство і пішла з ним на край сьвіта!...

Чи то відблиск сьвітла, чи роса упавша з цьвітки заблисла на спущених, довгих віях Туркинї?

А лице ґрафа викривило ся якось дивно, насьміпливо, їдко. От і добра нагода до розводу, прийшло йому нагло до голови. Він аж задрожав і тихо, скорим рухом розхилив віти куща. В тїй хвили погляд Туркинї звернув ся просто на него. В еї очах заблисло цїле пекло, — в його — безгранична пристрасть.

— Чи ґраф Торн вам вірний? — поспитала нараз Туркиня різко. Ґрафиня по хвили здвигнула раменами. У входових дверях появило ся кілька постатей, одна з них кликнула на ґрафиню. Туркиня нагло піднеслась і нахилившись шепнула їй кілька слів. Ґрафиня віддалилась з маскою, а коли за хвилю вернула, станула непорушно так само окаменїла, на тім самім місци за кущем рож, де перед хвилею стояв ґраф.

Еї очи розкрили ся широко, уста цїпко затиснулись і зблїдли...

Перед Туркинею, так само як перед тим она, клячав тепер еї муж, обнимав еї колїна, цїлував еї шати, і в безтямі в взмагаючій пристрасти висловлював їй свою любов.

Туркиня глядїла на него і тільки усьміхала ся як змія.

— Єдина! молю, благаю тебе, вислухай мене — лебедїв ґраф — як хочеш — все покину, на край сьвіта піду за тобою, буду твоїм слугою, твоїм невільником, тільки прийми мене, полюби хоть крихіткою такої любови, якою я тебе люблю!

— Ґрафе, опамятай ся, чи жінка для тебе нїчим? — зашипіла якось дивно Туркиня, впившись в кущ рож.

— Нї, я еї нїколи не любив, і вона сама перед хвилею зрадила, що вона невірна менї, любить якогось — се сьміху варта — сина сторожа. Не люблю еї, тебе тільки любити можу. Будь моею єдина.

— То неможливо — замітила Туркиня з перемаючим холодом.

В тїй хвили вибив стїнний годинник дванайцяту; музика перестала грати. Ґрафиня, блїда як смерть, станула перед Туркинею. Хвилину вагалась ще, потім наблизилась до неї — і обняла еї.

— Ґрафе Торн — проговорила

міщене. Рівночасно переведе ся й основну реставрацию комнати „Нар. Дому“, які займала до тепер бурса. Реферат свій закінчив проф. Клим внесенем:

Загальні збори завзивають будучий виділ, щоб приступив як найшвидше до будови бурси ім. О. Федьковича на 150 хлопців, а рівночасно перевів реставрацию „Нар. Дому“.

В дискусиї над сею справою забрав перший голос уч. Іля Ілюк прилучуючись до виводів референта що до самої будови бурси, однак до зужитя опорожнених кімнат „Нар. Дому“ є у него иньша думка. Їх повинно ся відступити на дівочу православну бурсу, бо в Чернівцях нема де примістити наших дівчат у руській хатї тільки по чужих. — Всеч. о. Ст. Маланчук думає, що скількости бурс обмежувати не треба, впрочім горячо підпирає справу проектованої будови, яка повинна мати також і членів основателів, вкінци ставить внесене: поручає ся виділови „Нар. Дому“ щоби він звернув ся до всїх урядів громадских і парохіяльних, зарядів шкіл та всїх руских товариств із зазивом до складок на бурсу. — П. акад. П. Клим не годить ся на те, щоб у новій бурсї лучити бурсу Нар Дому і Руско-селяньску, яка остає під его зарядом. Рус. сел. впрочім не має своїх статутів і є приватним підприємством в противеньстві до бурси Нар. Дому, Вона ще й тим ріжнить ся від неї, що тут приймає ся хлопців, які за удержане платять натуралїями, а бурса дає їм приміщене й книжки. Бесїдник не може згодитись на те, що рус. сел. перестала істнувати, вона повинна після его думки найти у новій бурсї тільки приміщене із задержанем окремого заряду. Супроти сего пояснює голова надсов. В. Ясеницкий, що приватна Руска-селяньска бурса й тепер мусить піддати свої рахунки виділови „Нар. Дому“, бо сойм лиш під тим услївем уділив для неї субвенциї. Оттим то являє ся річию конечною виробити для нової бурси статут, який обняв-би й бурсу, яку веде п. П. Клим, та щоби еї прилучити до бурси Нар. Дому. Проф. Ісопенко противить ся із поважних причин тому, щоб комнати „Нар. Дому“ відступати для дївочої бурси. Він також не попирає на зливане бурс, зазначує одначе, що виділови „Нар. Дому“ нема за що упрекати за его проект, треба радше бути вдячним за те, що отворив двері своєї хати і для руско-селяньскої бурси. Вкінци ставить внесене, щоб збори уповажнили виділ до затягненя пожички для нової бурси. П: Омельский завзиває, щоб поки що не дебатовано над злукою бурс тільки над будовою бурси. Інсп. О. Попович попирає в своїй промові виводи референта, запримічуючи, що для бурси треба зладити окремий статут. Що до виводів п. П. Клима, то він не є за злукою бурс, тільки за тим, щоб у новій будівлї була лиш одна бурса. Удержуване разом двох бурс відділених від себе якимсь хіньским муром противить ся основам педаґоґії. Се одначе не виключає, що з родичами дїтий буде мож заключувати ріжні умови що до платнї чи то в грошах чи в натуралїях. По надуч. п. Лупуленку, що поставив внесене аби подякувати радї м. Чернівців і людям, що причинили ся до даровизни площі під бурсу, промавляли ще п. П. Клим, о. С. Мандичук, п. Д. Ґрищук, о. М. Бриндзан і п. М. Івашко, що поставив внесене на замкнене дискусиї. Ще промовляв інсп. О. Попович, який поставив вкінци внесене, щоб у новій будівли містила ся одна бурса, та щоби давний льокаль бурси по зреставрованю винаймити а не відступати на иншу ціль. В голосованю зарядженого головою зборів перейшли внесеня референта враз із додатками о. С. Маланчука, проф. Ісопенка і інсп. Поповича.

(Конець буде).

Бесїда посла Романчука,

виголошена при буджетовій дебатї на засїданю палати послів д. 15. лютого 1905 р.

(Конець).

Так в теперішній дебатї як і при попередних нагодах більше або менше ясно і докладно висказували заступники поодиноких народів і сторонництв свої потреби і бажаня. І так Нїмцї домагають ся обезпеченя їх стану національного посїданя, отже також нїмецкого державного язика, Чехи на разї ческого язика у внутрішнім урядованю та ческого унїверзитету на Мораві, Італїйцї італїйского унїверзитету в Терстї і автономії для полудневого Тиролю і т. д. і т. д. Польске коло, до котрого мимоходом кажучи, не належить вісїм польских послів з Галичини, не висказало ся тепер ясно, а его голова заявив, що Поляки, як завсїгди, так і дальше готові до жертв для держави. Дивне лише що ті панове мимо безнастанних жертв все так добре виглядають і не худнуть, а противно товстїють, (*Веселість*), так що, заступаючи народ що-до чисельности аж третий з черги, таки часто мають рішаючу вагу в державі і в парляментї. А знане є їх бажане і жадане, щоби їм цїлком віддано цїлу Галичину, значить, більше нїж четверту часть Австриї.

Які-ж супротив сего мають потреби і бажаня Русини? Ах цїлком инші, як всї другі народи Австриї! Ті сидять при столї, обильно заставленім стравами і напитками; кождий сягає за своєю частию; одному таланить дістати більше і лїпше, инший мусить вдоволити ся меншим: тілько Русини не допущені до того спїльного стола; вони мусять стояти позаду других і лише десь колись могуть захопити якусь окрушину. (*Веселість і оклики: Так є!*) Тим то мусять вони передовсїм побивати ся о місце при тім національнім столї. Се, мої панове, не пересада, а сумна і гірка правда. (*Так є!*) Всї инші народи Австриї мають більшу або меншу спромогу свобідно рушати ся; нїкого не силують цуратись своєї народности; кождий може в ширших чи тїснїйших межах брати участь в народнім житю, в національнім розвитку; народ може собі сам вибирати заступників до громадскої, повітової ради, до сойму, до ради державної; основні закони о свободї особистій, о свободї печати і т. д., мають правну силу, хоч часом і обмежену: лише галицкі Русини того всего не мають або мають в так дрібній мірі, що воно не має значіня. (*Так є!*) Галичина є для Русинів краєм бюрократичної самоволї, подібної до тої, яка — очевидно з ріжницею, випливаючою з обставини — панує пр. в Росиї. Так спокійний, так смирний руский народ мусить безнастанно боронити ся перед польскою бюрократиєю, котра, так сказати, є виконуючим орґаном его противників і за свою головну задачу уважає, здає ся, не краєм порядно управляти, двигати его економічний і культурний розвиток, а всїми так рафінованими як брутальними способами гнобити руский народ, о скілько він не зносить цїлком безчинно і рівнодушно свою тяжку долю або не йде польским шляхом, та переслїдувати і придавляти его, щоби тілько не потерпіло чого польске пановане. (*Живі призная*).

А щоби тому всїляко протизаконному броєню надати якийсь законний вигляд, викликує ся тенденцийні полїтичні процеси против Русинів; а що властиво кождий чоловік, як раз виразив ся оден галицкий прокуратор державний, раз-враз переступає закони, то й ті карні процеси мусять виходити оправданими. Дивно лише, що підкупства і насильства при виборах та всїлякі протизаконні поступки полїтичних урядників, жандармів і т. и. уходять безкарно, так що подібний випадок, як недавно стало ся у Відни, де полїцийного урядника засуджено за самовільне увязнене чоловіка, а противно увільнено двох робітників, обжалованих о самовільне вмішане до урядової чинности, — такий випадок навіть лише в уяві є в Галичинї неможливий, а судова розправа була би там напевно скінчила ся цїлком противним вироком. (*Так є!*)

Длятого Русини мусять передовсїм, так сказати, на початок домагати ся того, що инші народи австрийскі вже давно мають, що в кождій конституцийній, в кождій правній державі само собою розуміє ся: усуненя адмінїстративної самоволї (*Цїлком слушно!*) та свободи національного, культурного і економічного розвитку. (*Цїлком слушно!*) Треба раз перестати уважати галицких Русинів за ворожий і небезпечний елемент; треба раз перестати уживати адмінїстрацийних урядників передовсїм до здавлюваня або бодай до спинюваня всякої живійшої національної дїяльности Русинів. (*Дуже добре!*) Тогдї галицкі Русини будуть могли з успіхом ужити своїх сил, щоби собі і державі на користь, опираючи ся на своїй національній підставі, дорівнати культурно і економічно иншим народам держави; і вони незабаром дійдуть до тої цїли, коли їх заходи хоч би тілько в приближеню стрінуть ся з такою опікою, якої инші народи вже зазнають.

Що-до буковиньских Русинів, котрих заступники також належать до руского клюбу, могу з вдоволенем зазначити в їх імени, що й під теперішним президентом краю, о скілько сягає его вплив, Русини не мають приводу до жалів. (*Признаня*). Тілько нехай неутральне правительство швидше доведе до виконаня чи то до санкциї ті постанови, котрі буковиньский сойм ухвалив при згодї всїх сторонництв або навіть одноголосно; се забезпечить краєви тривкість пануючого там спокою, коли противно відкладане санкциї могло би его наразити на небезпеченьство. (*Потакуваня*).

На церковнім поли (*Слухайте!*) п. президент мінїстрів, котрий, бувши колись довгі лїта мінїстром просьвіти, докладно знає ті справи, нехай не занедбає теперішної догідної хвилї, щоби покласти конець нестерпучому станови річий, та нехай не змушує Русинів давати собі самим раду способом для правительства певно немилим.

Впрочім і галицкі Русини не мають причини наперед з недовірєм відносити ся до теперішного нового правительства; але сама зміна осіб в правительстві так довго для них не може мати значіня, поки не настане основна зміна системи. (*Потакуваня*). А що се зовсїм не стало ся, то мусять вони дальше оставати в своїй рішучій опозициї; а також і їх буковиньскі братя будуть з ними вірно тримати з уваги на спільний інтерес цїлого руского народу, бо-ж вони є лише дрібною его частиною. (*Притакуваня*). Нас в парляментї лише мала горстка, але ми заступаємо великий народ, котрий знає вдячність для своїх приятелїв, але й не боїть ся борби з ворогами. Сим кінчу. (*Живі оплески; бесїдникови ґратулюють*).

Реформа ґрунтових книг.

(Конець).

Управа судівництва не сумнївала ся вже від кількох лїт що до конечности реформ в сїй справі. Одначе через недостаточне обсаджене судів в Галичинї і Буковинї годї було розпочати далекосяглу акцию санацийну.

Поступоване предвиджене проектом теперішного закона є унормоване після дїйсних недостач ґрунтових книг і уладжене після конкретних відносин поодиноких ґрунтових книг. Позаяк воно має служити не лиш користи поодиноких земельних властителїв, але також загального добра, надано єму форму зовсїм урядового поступованя, яке-б було для сторін вигідне і не перетяжувало їх коштами й належитостями.

Годї було також уникнути конечности, щоб ухилюючись від обовязуючих постанов закона цивільного і постанов про ґрунтові книги, признавати серед певних обставин фактичному станови посїданя більшої сили від вписів в книгах, треба було також обмежити засаду переношуваня позиций із теперішних книг а також видати приписи, які би улекшували добуте інформаций про втягане до ґрунтових книг.

Санацийна праця розпадає ся на дві стадиї: 1. приготовляючу і 2. вписаня до книг. Переведене акциї буде поручене по части специяльним льокальним комісарям судейским а по части урядам, що ведуть ґрунтові книги. Задача комісарів буде в стадиї приготовляючій перевести переслуханя для ствердженя фактичних відносин посїданя і означеня тягарів, щоби отже установити основи дотичних книгових урядових чинностий. Важні причини промавляють за тим, що коли те все має довести до цїли, то дослїди і переслуханя треба переводити на місци при співучасти катастральних орґанів. В приготовляючій чинности льокальних комісарів себто властиве спростоване ґрунтових книг полишить ся — що зовсїм зрозуміло — судовим урядам ґрунтових книг. Цїла акция санацийна змагає до того, щоби не лиш часово привернути лад в ґрунтових книгах, але щоби упорядкований стан тривало удержати.

Новий законопроект, щоби запобічи зростови установлювань фікцийних відносин співвласности забороняє приймати грамоти про фікцийну співвласність як також леґалїзувати їх. Крім сего надасть ся судам далекойдучий вплив на подїл спадщин, щоби осягнути ще більший лад в ґрунтових книгах що до недвижимостий належних до спадщини.

В справі практичного переведеня санацийної акциї замічує ся у мотивованю, що з огляду на виказану многосторонність недостач ґрунтових книг та супроти великого числа катастральних громад обох країв буде ся акция санацийна вимагати надзвичайного труду справляючих комісий і судів через довгі роки, що поглотять значні видатки. Міродатні круги задумують у кождім із 18 судових округів установити по кілька

Туркиня голосно з особлившим тоном — час демаскуватись! Жінкою вашою я, вибачайте, не можу бути, вже хоть-би тільки з тої простої причини, що я — не женщина!

Скорим рухом відкинув доміно, під ним показав ся ґалевий унїформ. Одною рукою обняв кріпко тонкий стан майже омлїваючої ґрафинї, другою витягнув леґітимацию.

— Як бачите, я власне той син сторожа, котрого любить ваша жінка, що, як самі зволили замітити, сьміху варта. Тепер я, поки-що, адміралом ішпанських кораблїв, і ставлю вам до вподоби вибір: дуель, або розвід з жінкою, бо вже без неї віддалю ся, хиба згину!

Ґраф Торн стояв збентежений до неописаня, ледви в силї зрозуміти, що стало ся; в кінци поволи прийшовши до себе, здвигнув раменами, і як правдивий аристократ чистої крови, тільки усьміхнув ся іронїчно:

— То підступ!

— Нї, тільки маскарада — відповів адмірал так само з щасливим усьміхом і обережно посадивши ґрафиню на канапку, клякнув перед нею.

З великої салї давно долїтав глухий клекіт, що чим раз більше наближав ся; нараз вбіг „чорт“ з голосним реготом, стрибаючи і викрикуючи окружляв кілька разів ґрафа, прямуючого до дверий виходових. Рівночасно з противної сторони хлинула цїла филя гамірного товариства, попереду котрого поважно ступав „князь карнавал“, несучи скиптр і корону. Цїла ватага опинилась перед Туркинею.

Герольд затрубів в золоту трубку.

Настала глубока тишина.

— Мої достойні панї і панове! — заговорив князь, звертаючись до товариства — потвердїть одноголосно грімким гурра! вибір ваш: королевою нашого торжества.

Нараз межи товариством вчинив ся нечуваний заколот: панї реготались, панове викрикували, повитріщувались.

Князь здивованим оком повів по несподїваній картинї, потім звернувсь до Туркинї, подаючи корону і таки остоpопів.

Адмірал усьміхаючись, глубоко поклонив ся.

В тій хвили музика в сали вдарила триумфального марша.

льокальних комісий. Фактичне їх установлюване поступати ме сукцесивно після дозволу буджетових средств.

НОВИНКИ.

Чернівці, 25. лютого 1905.

Санкціонований закон краєвий. Цїсар санкціонував ухвалений буковиньским соймом законопроект про зміну § 43 закона із 30. січня 1873, що відносить ся до управильненя, уладженя, удержаня і учащуваня до публичних шкіл.

Краєва рада шкільна на засїданю з дня 24. с. м. іменувала надучителем у Вижницї надучителя Юрія Гордийчука з Киселицїв а підучителькою в Старій Жучцї Кльотильду Романовску; перенесла на власну просьбу уч. Івана Стенґача із Заставної до Боянчука, а учительку Єлену Кавулю із Рошоша на Манастириско; розширила школу в Каменцї на 5 кляс із рускою мовою викладовою а з нїмецким як предметом науки; управильнила науку нїмецкої мови в ненїмецких школах, видала приписи, як провадити шкільну лїтопись і рішила, що учительство у вільний час не потребує дозволу анї повідомляти управителя школи про виїзд із місця свого побуту.

Із шкіл середних. Мінїстер просьвіти і віроісповідань переніс професора серетскої ґімназиї д-ра Стефана Ґрудзїньского в часовий стан супочинку.

Із кругів духовних. Краєвий президент надав опорожнену гр. кат. парохію regiae collationis в Сучаві почетному консисторскому совітникови й деканови дотеперішному парохови в Качицї о. Іванови Глїбовицкому.

Із „Бук. Бояна“. На пробі в понедїлок дня 27. с. м. буде важна нарада. Просимо всїх членів явити ся точно о годинї 7-ій і в комплетї. — За виділ: *М. Левицький.*

Звичайні загальні збори „Каси позичкової і щадничої для громади Руска-Молдовиця“ відбудуть ся в недїлю дня 12. марта 1905 о 1-ій годинї попол. в шкільнім будинку з слїдуючим порядком дневним: 1. Білянс за рік 1904. 2. Доповняючий вибір 2 членів ради надзорчої § 94. 3. Вільні внесеня. — *Теофіл Боканча*, начальник.

Загальний весняний збір каси в Слобозія-Комарівцях відбудуть ся дня 5. марта 1905 о год. 2-ій пополудни в домі Ґеорґія Проданика з слїдуючим порядком: 1. Справоздане касове. 2. Вибір двох членів до старшини. 3. Доповняючий вибір до ради надзорчої. 4. Визначене платнї для касиера. 5. Наради про лїпший розвиток каси. — *О. Малчінский*, голова.

Змаганя російских Українців. Земство полтавскої ґуб. ухвалив: 1) внести подане до властий правительственних, щоби знесено указ з 1876 р., заказуючий друкувати книжки в малорускій мові; 2) видавати ґазету для народу під заголовком: „Лист полтавского земства“, де статиї мають бути поміщувані в малорускій мові побіч российскої; 3) домагати ся, щоби до читалень і біблїотек шкільних приймано не лиш книжки в российскій, але й в малорускій мові; 4) розписати конкурс на популярний підручник о рільництві з тим виразним застереженем, щоби рукописи на конкурс можна було надсилати також і в малорускій мові. Але найважнїйша ухвала полтавского земства то слїдуюча: 5) Малорускої мови треба уживати не лиш до помочи при науцї в школї, але й учити єї на рівнї з российскою, позаяк побіч взглядів чисто педаґоґічної натури, отже улекшеня науки при помочи рідної мови, приходять в сім случаю ще й взгляди морально-виховуючої натури. Ґубернїяльне земство домагає ся для того від правительства: введеня до шкіл малорускої мови і то у всїх клясах шкіл народних. 6) Поставлено підперти материяльно проект повітового земства в Залотоноші — виставленя в Київі памятника Тарасови Шевченкови. — Отсї рішеня як доносять „Кіевскіе Отклики“ „ґубернское пресутствіе“ опротестувало, бо вони будїм то переходять поза межі земскої компетенциї. Протест сей, що рідко лучає ся, послїдував аж по виконаню ухвали іменно тодї, як ґубернатор одержав вже від мінїстра справ внутрішних повідомленя, що адрес земства предложено вже цареви.

Костиюмовий вечерок з танцями уладжує в суботу дня 4. марта с. р. в сали „Народного Дому“ товариство руских ремісників „Зоря“. Стрій візитовий або костюм. Вступ від особи 2 кор. Родинний білет для 3 осіб 5 кор., для 4 осіб 6 кор. Запрошеня вже розсилають ся. — За виділ: *Ник. Унґурян*, голова, *В. Строїч*, писар.

З Сторонця-Путилова. Вже туй туй мав карнавал з наших гір утечи, а ми верховинцї булиб нї раз підківкою чи там постолом не тупнули, аж чуємо днесь, що у нас в Сторонци уряджують великі вечерницї. Красавицї — леґінї ноженьки насталїть бо сам Алеко прибуде зі своєю славно-звісною капелею. Петрушки не буде, бо вимерзла до крихти, натомість продавати і роздавати муть хороші, пахучі китицї живих цьвітів, як раз утїха панночкам. Але й для панів дасть Біг кошів, бо повні будуть ордерів. Тож спішіть старші і молодї в день 5. марта о 7. годинї вечером до будинку шкільного в Сторонци, в строю візитовім, де заходом філїї товариства „Руска Школа“ в Путилові відбуде ся деклямацийно-вокальний вечерок, а опісля гульня нечувана. Якби хто з інтелїґенциї околичної через похибку запрошеня не отримав, нехай на се не зважає, а приїздить в час на забаву. — За виділ: *Ю. Гордийчук* голова, *Н. Глїбка* писар.

Перший Рентґенівский конґрес відбувати ся ме в Берлїнї в часї від 30. цьвітня до 3. мая.

„Цивілїзатори“. Незабаром розпічне ся процес проти француских урядників, що допускали ся безкарно найосоружнїйших злочинів на муриньскім населеню в Конґо. Ось декілька стверджених вже фактів із „культурної“ дїяльности тих европейских цивілїзаторів. Ось 14. липня, в річницю збуреня Бастилїї сьвяткувало кількох француских урядників в Конґо так: Зловили прохожого мурина, звязали его і всадивши до відходової кишки динамітовий набій, підпалили его. Набій розірвав нещасного на куснї. Иньшим знов разом кажуть відтяти голову зовсїм невинному муринови, з его тїла варять потраву і запрошують на еї споживе рідню вбитого. Як мурини страву з'їли, показано їм голову жертви із заявою, що ось вони з'їли свого земляка і то ще рідного. Мурини в Конґо є потроха людоїдами і ось зробили їм европейскі урядники таку малу пакість... Є ще й така перлина із намиства їх подвигів. Один аптикарина в Конґо має манїю виварюваня кістяків. Коли одного разу варив в тій цїли трупа, забаг зробити „збитка“ 15-лїтному муриньскому хлопцеви, що служив у одного із его знакомих. Насильно затягає его до кухнї і приневолює їсти потравку із перегнилого трупа. Хлопець через кілька днїв помер на затроєне. Ще один факт. Один вязничний дозорець випускає із тюрми засудженого мурина. — Ти свобідний — каже єму — але тїкай, мерщій. Мурин розрадуваний одержаною волею біжить, що сила, тимчасом дозорець набиває карабін і кладе его трупом... І якже-ж мають нещасні Мурини, Готентоти, Хінцї Індийцї і т. д. почувати пошану для европейскої культури, коли єї вістунами являють ся чисті виродки суспільні?...

Обжалуване публїцистів. „Кіевскіе Отклики“ доносять із Петербурга, що проф. Кареєва, адвокатів Кедріна і Житнїкова, пять співробітників завішеного дневника „Наша Жизнь“ і двох співробітників також завішеного дневника „Наші Днї“ поставлять власти перед суд за належане до тайного стоваришеня і розповсюджуване нелеґальної лїтератури.

На слїдї роялїстів. Сими днями викрив один архітект в бульоньскім лїсї в вілї барона Дево, новодобуднвані три підземельні поверхи. Запитаний про цїль сих підземних комнат бар. Дево незвичайно змішав ся і заявив, що він хотїв собі уладити там купальнї. Одначе полїция думає, що ті поверхи мали бути криївкою для полїтичних заговірників і для претендента до француской корони в особі кн. Орляньского. Бар. Дево є секретарем роялїстичного товариства „Білий Гвоздик“ а в 1900 р. засїдав на лаві обжалуваних о зраду стану разом із звісним Деруледом і товаришами.

Приватну чекарню заснували собі цигани в Долїшних Пертештах коло Ґурагумори. Під проводом бувалого Юрія Параскара, вислуженого фірера, що мандрував по Турциї й Румунїї, оснували там формальну чекарню, у якій працювали ще Іля і Тодор Параскар і Івон Маркітан. Спершу підробляли вони 20-сотиківки і то доволї вдачно. Проворні цигани забули одначе, що людий дурити у великім місті тяжше і ось один такий фальсифікат оплачений в черновецкім шинку навів полїцию на слїди промисловцїв, яких цїлу кольонїю арештовано в дома при працї. Разом забрано й усї прилади до чеканя і матеряли, з якими мали повставати нові монети. Полїцийний і жандармский „наїзд“ захопив циганів дуже не впору. Вони робили як раз заходи, щоб зробити в своїм ремеслї значний крок наперед — саме забирали ся до підроблюваня однокоронівок. Юрій Параскар купив як раз на сю цїль в Чернівцях 10 декаґрамів срібла, кажучи золотникови Наймановн, що єму треба срібла на те, бо хоче посріблити хрест, який має жертвувати до церкви, аби таким бодай робом найти полекшу у тяжких болях, які терпить у нозї.

Брутальний напад. В Костинї (пов. Сучава) жили у спорах батько і син Розновени із Чернавценом. Сими днями мали мати термін. Заскаржені Розновени, не надїючись нїчого доброго по розправі постановили Чернавцена стратити із сьвіта. В ночи із 12. с. м. напали на него у его хатї, збили до безтями, обіляли непритомного нафтою і підпалили, а самі втекли. На щасте Чернавцен опритомнїв і з послїдних сил видобув ся на двір і поволїк ся до хати сусїда, де знова умлїв. Про все повідомлено сучавский суд, який безпроволочно виделеґував до Костини комісию, яка змогла ще переслухати Костину. Одначе на его видужане надїї нема.

Утопив ся. Тодор Колїсник Олекси йшов вечером дня 14. с. м. в підохочонім станї із Вителївки до Валяви. По дорозї прийшло ся єму переходити потік коло хати млинара Ом. Бачиньского і тут він упав до води і втопив ся.

НАУКА, ШТУКА І ЛЇТЕРАТУРА.

Конкурс. Головний Виділ Товариства „Просьвіта“ у Львові оголошує отсим на основі „Статута фонду імени Івана Череватенка на видаване премій за науково-популярні книжки“ — конкурс на дві премії по 250 корон за написане двох науково-популярних розвідок в україньскій мові. Конкурсові твори мають відповідати отсим вимогам: 1) Мусять бути ориґінальні, нїде ще не друковані, та популяризувати здобутки сьвітової науки; 2) Не можуть захвалювати неволї, пануваня одного народу або громадского стану над другим, як також не можуть бути змісту конфесийного; 3) Україньска мова творів мусить бути проста, зрозуміла кождому письменному Українцеви на сьому просторі, де живуть наші люди; 4) Твори не можуть бути менші обемом від двох аркушів друку, рахуючи в аркуші 40 тисяч лїтер. Працї належить надсилати до Головного Виділу Товариства „Просьвіти“ у Львові в речинцї — по конець 1906 р. Власноручний підпис автора має бути поміщений в осібній, запечатаній ковертї. Премійований твір остає власністю автора, але друкуючи його, автор не має права робити відмін, противних повисшим условинам. Вислїд конкурсу оголосить Товариство в свойому часї. — За головний Виділ Товариства „Просьвіта“ у Львові дня 18. лютого 1905. *Др. Кость Левицький*, заст. голови, *Іван Яримович*, писар.

Твори Леонїда Глїбова. — Видавництво „Вік“ Ч. 14. Київ 1904. 2 + XX. + 365 + III. — 75 коп. — В книжцї зібрано все, що Глїбовим було написано по україньски з виїмком давних творів: вірша „Остапова правда“ і ще трьох, що лишили ся в рукописи — річий, що не мають лїтературної вартости. Після віршів поміщений водевіль: „До міровой“ — а на податку книжки коротка біоґрафія Глїбова, опис его ювилею і останнїх днїв его житя — пера О. Тищиньского, який друковав колись сї річи у „Дзвінку“ і звідси видавництво передруковало все. Крім того в книжцї є два портрети Глїбова і вид его могили. Видане дуже гарне, чепурне — а що важне дуже дешеве. Рівночасно звертаємо увагу нашої публики на видавництво „Вік“ в Київі що за короткий час з'уміло справу видавництва україньских книжок на российскій Українї поставити так високо.

Видавництво музичне „Станиславівского Бояна“ повідомляє отсим нашу П. Т. публику, що висилає всюди де лише Руське серце бе, всї свої до тепер появившї ся 20 випусків, котрі коштувалиб разом 13 кор. 60 сот., за знижену цїну лише 10 корон. — Нам розходить ся о придбане фондів на видане всїх як церковних, так і сьвітских музичних творів, осталих по покійних композиторах Вербіцкім, Лаврівскім і Воробкевичу. Просимо нашу Вп. Русь, щоби зволила наші змаганя підперти і наші виданя у нас по знаженій цїнї замовляла або вислані нами ноти ласкаво приняти а належитість на руки підписаного п. Евгена Якубовича (ц. к. учителя заведеня карного в Станиславові) присилати. — Повідомляємо також, що даємо наші виданя і на сплату місячними ратами в довільній висотї, але не меньше як по 2 кор. Хтоби не зволив вислані ноти приняти, най буде ласкав звернути їх нам. — За Видавництво музичне *Евген Якубович* адмінїстратор, *Денис Січиньский* артист редактор.

Малий фейлетон.

А. А.

Ніч у тюрмі.

Тихо, тихо... в коридорі
ледве ходить вартовий;
в небі ясно сяють зорі;
сьвітить місяць молодий
і сріблом своїм безшумним
сумно грає на стїнї
і поснулї мрії — думи
будить з болем у менї.
За тюрмою вал чорніє
а за валом... там усе!
там Днїпро — он, ледве мріє,
звідти радістю несе,
там життя, там люде, браття!
А по сей бік... тут тюрма!
Є тут штик, кати є, ґрати, —
а життя, людей... нема!
Тихо, тихо... Клен дрімає...
Місяць грає на стїнї...
Ша!... за валом хтось сьпіває!
Притулившись на вікнї,
жадно звуки ті хапаю,
звуки волї!... Ніч пливе,
майська ніч, жива, палкая,
в яку смерть лиш не живе...
Смерть та ми, мрецї живії...
Пісня стихла вже давно,
я-ж сиджу все.., А палкії
думи линуть за вікно...
Тихо скрізь, як в домовинї...
Плакать хочеть ся, ридать!
головою бити стїни,
щоб не чуть, не бачить ґрат...
Але нїжно, як кохана,
вітер гладить волос мій
і шепоче про бажаний,
тихий, радісний спокій.
„Не до віку, любий, ґрати, —
— він шепоче, — буде час,
будеш, рідний, й ти стояти,
в битві лютій серед нас“...
І шепоче він про волю,
про могучу боротьбу,
про грядущу, иньшу долю,
про свободу ту сьвяту,
що на брамах, на вязницях,
на салдацькому штику
гордо, ясно загорить ся
й всеросийськую тюрму
з буйним шумом розруйнує
і на порох рознесе...
Він шепоче і милує
теплим подихом лице
і з любовю, як кохана,
нїжно гладить волос мій
і шепоче про бажаний,
тихий, радісний спокій...

(„Селянин“.)

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівцї, улиця Головна-Енценберга ч. 3.

В мясницї поручає новости для Пань і Панів.

Вахлярі наймоднїйших виробів з т. зв. перлової шкаралупи з струсевими перами, Marabout, Pointlace, соломкові і з ґази білі в ріжних красках від найдорожших до найдешевших.

Вступ на баль послїдна новість великий вибір.

Рукавички Glacé, шовкові гладкі т. зв. ajour Muskelüre ріжної величини.

Паньчохи і зарукавки шовкові, півшовкові, гладкі, білі і в ріжних модних красках.

Черевики балеві, лякерки, білі Glacé, золоті, Chevreaux з гафтом або без него, цїжемки і півчеревики.

Хусточки до носа шовкові, гладкі, або гафтовані, з батисту полотна в ріжних модних красках.

Капелюхи і краватки, атласові кляки, цилїндри, балеві наймоднїйші краватки.

Мужескі сорочки сальонові, з піковими і шовковими передами, ковнярики, маншети найновійшого рода.

Капелюхи. Самостійна продаж капелюхів з ц. к. надвірних фабрик капелюхів І. Г. Іта у Відни, і Осипа Піхлера і Синів в Ґрацу Борсолїна в Александриї. Найбільший вибір фабрикатів з фільцу, льодену, плїшу і т. и. в ріжних фасонах,

Знижені цїни товарів футряних і артикулів зимових.

Футряні боа правдиві перскі, з куни, ласиці, кретові ріжного рода футра медвежі — до того відповідні муфи для дївчат і дїтий. Футряні і суконні шапки, кучми т. зв. Persianer, Sealskin, Nutria як також барети для дївчат і дам ріжної наймоднїйшої сорти.

Вовняні і зимові товари. Правдиве біле систему Єґера, др. Лямана, вовняні калїсони і майтки, рукавички, огрівачі колїн і пульсів, паньчохи, хусточки з Хемілї, вовняні шапочки чепцї для дївчат і дїтий — загортки на колїна до подорожи і т. д.

Конфекция дїточої одїжи, як жакети, плащики до того капузи, ковнярики, все після найновійшої моди.

Товари обувяні. Склад американьских черевиків фабрики обуви Антона Чапека у Відни. Найбільший вибір ріжнородної обуви для панів, пан, дїтий. Черевики з Chevreaux Boxcalf, з телячої сатинованої шкіри і т. и. лякери, черевики до ховзаня. Все з найлїпшої сорти. Чоботи фільцові, до польованя, взагалї ріжна обув.

Кальоші і черевики до снїгу найлїпші фабрикати.

Замовленя з провінциї виготовляють ся сейчас. Товари котрі не подобають ся, принимаю назад.

Карти їзди до Америки

Цїни їзди
Гамбурґ—Ню-Иорк:

Поспішний паровець „Deutschland“ їде $6^1/_2$ дня	К 212.—
Поспішні парівцї ‚Moltke‘, ‚Blücher‘ і ‚Hamburg‘ їдуть 7—9 день	К 190.—
Всї иньші поспішні парів. ‚Postdampfer‘ їдуть 10—11 день	К 166.—
Antwerpen—Kanada	К 154.—
Hamburg—Buenos Aires	К 142.—

Близших інформаций що до їзди в Америку, Африку, Східну Азию, як також їзди для розривки по середземнім мори, Орієнтї і т. п.

удїляє 7 (1—6)

ґенеральна аґенция

лїнії „Гамбурґ-Америка“, в Чернівцях.

Герман Мітельман, улиця Ратушева 11. (Rathausstrasse)

Марка охоронна: **котвиця**

LINIMENT. CAPS. COMP.

з аптики Ріхтера в Празї,

загально признаний знаменитий **усмирюючий лїк на втиране** по цїнї 80 сот., 1·40 кор. і 2 кор. можна купити у всїх аптиках.

Просимо жадати сей загально улюблений лїк все лише в оріґінальних фляшах з нашим охронним знаком **„котвиця“** з аптики **Ріхтера** і для осторожности приймати лише фляшки тим охоронним знаком яко правдиві. 46 (20—40)

Аптика Ріхтера

„під золотим львом“ у Празї, улиця Єлисавети ч. 5.

Друкария „Рускої Ради“ в Чернівцях
має на складї
Книги і друки для Кас райфайзеньских.

КАНЦЕЛЯРИЯ
друкарнї товариства „Рускої Ради“
отворена
в недїлю і сьвята від $^1/_2$11 до $^1/_2$1 год. попол.

Друкарня „Рускої Ради“
виконує
всїлякі роботи друкарскі
скоро і дешево.

ПОВІДОМЛЕНЄ.

Отсим повідомляю Впов. П. Т. Публику, що я

кромі істнуючого вже мого склепу ювилярского,

в Чернівцях, Ринок ч. 9,

отворив ще

ФІЛІЮ

при улици Паньскій число 15

і удержую там великий склад стїнних, столових і кишенкових годинників, із золота срібла нїклю, стали з преціозними верками. іменно т. зв. „International-Watsch in Schaffhausen“ „Longines“, „Omega“ „Roskopf-Patent“ і богато иньших ріжнородних сорт.

Рівночасно заявляю, що принимаю нові роботи як і репарациї ювилерскі, в золотї. сріблї, так в Ринку під ч. 9, як і прв Паньскій улици ч. 15, де також ріжнородні замовленя як хронеметри, репитацийні годинники взагалї всїлякі старинности лагоджу як найточнїйше і під ґаранциєю

Надїю ся проте, що Вп. П. Т. Публика як до тепер так і на дальше волить ласкаво мене піддирати, а при закупнї подарунків на різдво або на новий рік, мої склепи не омине, а пересьвідчивши ся о великім виборі товарів, дешевости цїн і тетельній обслузї, вийде зних вдоволена.

Поручаючи ся ласкавим зглядам, пишу ся з поважанєм

Кароль Шульц, ювилер і годинникар
заприсяжний знаток ц. к. суду.

63 (15—15) н. с.

Я, Анна Чіляк

58 (16—52)

завдячую власному винаходови помади, через котрої уживанє, зріст мого волося дійшов до 185 см. довготи. Се є одиноке средство проти випаданя волося, скріпляє і приспішає єго зріст віддає великі прислуги панам, котрим йде о красні вуси і бороду, запобігає передчасному лисеню і сивіню, взагалї чудотворна ся помада вертає волосям так на голові як на бородї натуральну полискуючу бавру. Дїлає она однаково так у молодих як і стариків. Я уживала єї 14 місяців.

Цїна одного слоїка

1 зр., 2, 3 і 5.

Щоденна розсилка в цїлий ссвіт

за попереднім надісланем гроший, або за послїплатою. Найлїпше замавляти просто з фабрики:

Анна Чіляк
Віденъ
I., Graben 14.

Головний склад в Чернівцях: **Шмід і Фонтін.**

Заряд друкарнї „Рускої Ради“
звертає увагу інтересованих, що **всякі друксорти** висилає **лиш за попередним надісланем на**лежитости або за послїплатою.

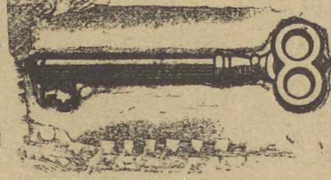
Заряд друкарнї „Рускої Ради“ упрашає в послїдне всїх тих Вп. Панів, що **замовили і одержали** „Словар“ проф. Ом. Поповича, **аби зволили** за него вирівнати належитість.

МИЛОШІХТА

„Олень“ „Марка“ „Ключ“

Найлїпше найвидатнїйше і найдешевше мило. Вільне від всяких шкідливих домішок.

Всюди до набутя

При купнї належить зауважати, аби кождий кавалок мила мав напис „SCHICHT“ і повисшу марку охоронну.

41 (9—18 н.)

AUSTRO-AMERICANA.

Австрийске сполучене акцийне корабельно-перевозове тов. в Трієстї.

Правдивий пасажирский оборот до Америки через Трієст-Ню-Иорк.

Ґенеральна АҐЕНЦИЯ для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ:

Ґольдлюст і Спілка

Чернівцї, ул. Палати краєвої 6.

Для провінциї принимає ся аґентів.

6 (10—1) н.

Видає ристовова **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає Іван Захарко
З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.